

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

bytem

zastoupena advokátem JUDr. Vladimírem Kašparem
sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec II

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec II

za účasti osoby na řízení zúčastněné:

sídlem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. OÚPSŘ 232/2017-330-rozh.,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. OÚPSŘ 232/2017-330-rozh., se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Kašpara.

III. Osobě na řízení zúčastněné se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Chrástava, odboru výstavby a územní správy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27. 6. 2017, č. j. OVUS/1693/2017. Tímto prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad podle § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu („dále jen správní řád“), rozhodl - určil, že ke dni vydání rozhodnutí č. j. OVUS/1049/2013/Ja, tj. k 21. 3. 2013, byly splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby „garáže s opravnou a přístavba“, která byla umístěna na st. p. č. x a x, obě v k. ú. x I, obec x (dále jen „stavba“) dle § 129 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), včetně vyloučení odkladného účinku odvolání dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu; že splnění podmínek pro odstranění stavby trvalo do dne 4. 6. 2013, kdy byla stavba fyzicky odstraněna; že i pro vlastní odstranění stavby na základě exekučního příkazu byly ke dni jeho vydání splněny podmínky vyplývající z platných právních předpisů, proto i fyzické odstranění celé stavby provedené dne 4. 6. 2013 bylo provedeno v rámci platných právních předpisů.

II. Žaloba

2. Žalobkyně nejprve doslovně opsala žalobu, o které bylo pravomocně rozhodnuto zdejší soudem dne 17. 12. 2013 rozsudkem č. j. 59 A 41/2012 - 42 (body II. - IV. žaloby). Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku bylo Nejvyšším správním soudem zastaveno, neboť žalobkyně vzala svou kasační stížnost zpět. Dále žalobkyně chronologicky vyjmenovala rozhodnutí správních orgánů, která byla ve věci vydána, včetně rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena povinnost uhradit exekuční náklady.
3. K napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu rozhodnutí stavebního úřadu pak žalobkyně uvedla, že byla vydána účelově a v rozporu s právními předpisy. Zdůraznila, že byla vydána v době, kdy již předmět rozhodnutí neexistoval, neboť dne 4. 6. 2014 nezákonně provedenou exekucí zanikl. Dle žalobkyně další kroky správních orgánů sledovaly jediný cíl, a to zhojit nezákonný postup vůči ní. Žalobkyně poukázala na to, že rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby bylo vydáno až půl roku po místním šetření, a stavba po dobu tří let od poničení při povodni v roce 2010 nikomu žádnou újmu nezpůsobila. Rozhodnutí stavebního úřadu se opírá pouze o účelové posouzení . Žalobkyně přitom ve správním řízení předložila posudky soudního znalce, které vyvracejí nepravdivá tvrzení stavebního úřadu, k těm však stavební úřad nepřihlédl. Žalobkyně v průběhu správního řízení navrhovala, aby byl proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru statiky

stavebních konstrukcí, když namítala, že [REDACTED] není objektivním soudním znalcem, neboť ve věci vyhotovila tři znalecké posudky, aniž by stavbu navštívila a viděla zevnitř.

4. Žalobkyně dále namítala, že nikdy nebyly dány zákonné důvody pro vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby, neboť to nevyžadoval veřejný zájem.
Již ze samotné prodlevy mezi místním šetřením a vydáním rozhodnutí o odstranění stavby, cca půl roku, vyplývá, že tvrzené informace o havarijním stavu nebyly pravdivé.
5. Dle žalobkyně je prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu nezákonné a jeho výrok nesprávný. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 29/2014-330-rozh., jasně vyslovil právní názor, kterým byl stavební úřad vázán. Stavební úřad však právní názor žalovaného nerespektoval.
6. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že podkladem pro zbourání objektu byl pouze exekuční příkaz.
Bez exekučního titulu, tj. v případě správního řízení bez pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, být exekuce vedena nemůže. Exekuční příkaz navíc nebyl žalobkyni vůbec doručen, byl doručen JUDr. Vladimíru Kašparovi, který však pro exekuční řízení neměl plnou moc, a rozhodnutí mu bylo doručeno v době, kdy již byl objekt žalobkyně zbourán.
7. V další části žaloby žalobkyně obsáhle popisovala průběh všech správních řízení, která byla vedena ohledně předmětné nemovitosti v důsledku jejího poškození povodní dne 7. 8. 2010 a své dojmy z těchto řízení. Žalobkyně vyslovila domněnku, že došlo k dohodě mezi žalovaným a stavebním úřadem a rozhodnutí žalovaného vydané dne 3. 6. 2013, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby ze dne 21. 3. 2013, bylo záměrně vypraveno později. K argumentaci žalovaného, že k odstranění stavby došlo v době vyhlášeného stavu nouze, žalobkyně konstatovala, že v Libereckém kraji se stav nouze týkal pouze tří míst, a to konkrétně Višňové na řece Snědá ve Frýdlantském výběžku, Ploučnici na Českolipsku a Panenském potoce rovněž na Českolipsku. Žádné z těchto míst nemohlo mít vliv na Chrastavu.
8. Žalobkyně uzavřela s tím, že postupem správních orgánů byla přímo zkrácena na svých právech vlastníka stavby, vznikla jí škoda na majetku a byla porušena její práva jako účastníka řízení.
Dle žalobkyně pokračoval správní orgán v řízení, i když předmět řízení prokazatelně zanikl a řízení o odstranění stavby mělo být zastaveno. Žalobkyně současně poukazovala na porušení zákonných lhůt pro vydání správních rozhodnutí v obou stupních řízení. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015 - 25, a na něj navazující rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 74/2014 - 73, jimiž byl stavební úřad v posuzované věci vázán. Stavební úřad dle žalovaného postupoval v intencích citovaných rozsudků a své rozhodnutí ze dne 27. 6. 2017 obsáhle odůvodnil. Na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný odkázal, stejně jako na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný vypořádal se všemi vzneseným odvolacími námitkami. Žalovaný trval na správnosti svého rozhodnutí a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

10. Dne 22. 10. 2019 zaslala žalobkyně soudu další vyjádření, v němž znovu popisovala, jak jednotlivá správní řízení vnímala ona. Žalobkyně také tvrdila, že úředník stavebního úřadu manipuloval se spisem a dal do něj plnou moc pro JUDr. Vladimíra Kašpara z jiného řízení, na jejímž základě pak doručoval exekuční příkaz tomuto advokátovi.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

11. Stavební úřad vydal dne 24. 10. 2011 rozhodnutí č. j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja, kterým podle § 134 odst. 3 stavebního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc, uložil vlastníkově stavby (žalobkyni): a) odstranění zbytku vyzdívky z jižní strany objektu a včetně vyzdívky a překladu nad krajními garážovými vraty, dále b) provedení stabilizace krajního pole skeletu ve formě provedení nového založení štitového sloupu (betonová patka na jihovýchodním rohu objektu garáže na st. p. č. [REDACTED] v k. ú. x I, obec x, včetně odstranění a následného nového vyvaření zkorodovaného konce ocelového sloupu včetně výztuh mezi jednotlivými profily, dále c) provedení doplnění a zhutnění podloží pod podlahou krajního modulu stavby (jižní strana stavby přilehlá k vodnímu toku Jeřice) a dále d) zabezpečení odvodu srážkových vod ze střechy stavby mimo základy stavby. Termín pro splnění těchto povinností byl stanoven do 30. 11. 2011. Odvolání žalobkyně proti citovanému rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 37/2012-330-rozh. Rozhodnutí žalovaného bylo následně přezkoumáno správním soudem, který rozsudkem ze dne 17. 12. 2013, č. j. 59 A 41/2012 - 42, žalobu žalobkyně zamítl. Žalobkyně podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou pak vzala zpět.
12. Stavební úřad dne 22. 5. 2012 provedl kontrolní prohlídku a zjistil, že rozhodnutí ze dne 24. 10. 2011 nebylo splněno. Stavební úřad proto písemností ze dne 8. 8. 2012 oznámil účastníkům řízení zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 stavebního zákona a na 23. 8. 2012 svolal ústní jednání spojené s kontrolní prohlídkou. Ústnímu jednání konanému dne 23. 8. 2012 byla osobně přítomna [REDACTED] (autorizovaný inženýr pro statiku a dynamiku staveb) a [REDACTED] (technický zástupce žalobkyně). Stavební úřad na základě zjištěných skutečností na místě samém podpůrně doložených posudky (stanovisky) autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb [REDACTED], měl

za dostatečně prokázané, že žalobkyně i přes pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 10. 2011 ve stanovené lhůtě neodstranila závadný stav stavby tak, jak měla. Rozhodnutím

ze dne 21. 3. 2013, č. j. OVUS/1049/2013/Ja, proto nařídil stavbu odstranit do 31. 5. 2013 s tím, že podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu vyloučil odkladný účinek případného odvolání proti tomuto rozhodnutí. Stavební úřad svůj postup odůvodnil tak, že stavba byla dne 7. 8. 2010 zasažena povodní a žalobkyně od té doby neprovedla žádné práce vedoucí ke zlepšení stavebně technického stavu stavby, která svým havarijním stavem ohrožuje život a zdraví osob pohybujících se na přilehlé lávce a pěší komunikaci. Při odejmutí odkladného účinku odvolání ve veřejném zájmu vzal stavební úřad v úvahu kromě nevyhovujícího stavebnětechnického stavu stavby především skutečnost, že stavba se nacházela v bezprostřední blízkosti toku Jeřice, tj. území, které je trvale ohroženo rizikem bleskové povodně. Dne 4. 6. 2013 byl na základě exekučního příkazu proveden výkon rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 3. 2011 a stavba žalobkyně byla zdemolována.

13. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. OÚPSŘ 147/2013-330-rozh. (vypraveným až dne 5. 6. 2013), na základě odvolání žalobkyně zrušil rozhodnutí o odstranění stavby pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. V něm stavební úřad rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013, č. j. OVUS/4938/2013/Ja, znovu rozhodl tak, že nařídil stavbu odstranit. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 29/2014-330-rozh., rozhodnutí stavebního úřadu opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že v důsledku zániku předmětu řízení o odstranění stavby je třeba ukončit řízení rozhodnutím s výrokem, že „se rozhodnutí o odstranění stavby nenařizuje“.
14. Stavební úřad proto vydal rozhodnutí ze dne 8. 4. 2014, č. j. OVUS/940/2014/Ja, v jehož výroku uvedl, že nevydává rozhodnutí - nařízení odstranění stavby garáže s opravnou a přístavbou, neboť v řízení o odstranění stavby nelze pro absenci základní podmínky řízení (tj. fyzické existence stavby) pokračovat. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 189/2014-330-rozh.
15. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 189/2014-330-rozh., napadla žalobkyně správní žalobou. Zdejší soud usnesením ze dne 30. 4. 2015, č. j. 59 A 74/2014 - 41, žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015 - 25, rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 59 A 74/2014 - 41, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého zrušujícího rozsudku mimo jiné uvedl, že „postup podle § 66 odst. 2 správního řádu je přípustný pouze tehdy, pokud v řízení nastanou skutečnosti objektivního charakteru, pro něž nelze v řízení dále pokračovat, a současně zastavením řízení nemohou utrpět práva účastníků řízení (viz již citovaný rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 76/2012 - 35). Nejvyšší správní soud má za to, že v nyní posuzované věci nebyla splněna již první uvedená podmínka, tedy to, že by v průběhu správního řízení nastaly skutečnosti objektivního charakteru, v důsledku kterých nelze v řízení dále pokračovat. Za takové skutečnosti je možné považovat např. zničení stavby živelnou pohromou, avšak nikoli situaci, kdy je věc (hmotný předmět, jehož se řízení týká) zničena přímo v důsledku rozhodnutí správního orgánu (taková skutečnost totiž

nastala z vůle správního orgánu a nelze ji tak považovat za „objektivní“). Nemožnost aplikace § 66 odst. 2 správního řádu však v nyní posuzované věci vyplývá především z toho, že následkem postupu správních orgánů byla odstraněna stavba stěžovatelky. Nejvyšší správní soud připomíná, že stavba stěžovatelky byla odstraněna v důsledku výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 3. 2013, č. j. OVUS/1049/2013/Ja, o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu (resp. na základě spojení tohoto výroku s „věcným“ výrokem rozhodnutí) před tím, než zrušující rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci a mohlo tak zabránit výkonu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se v dalším průběhu řízení nemohl vyhnout své zákonné povinnosti přezkoumat rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o odstranění stavby pouze s odkazem na to, že stavba stěžovatelky již fyzicky zanikla, a tak „není o čem rozhodovat“. Účelem odvolání je poskytnutí plné ochrany účastníkům řízení za účelem dosažení nápravy neúplností skutkových a právních pochybení, tzn. ověření toho, zda zjištěný skutkový stav a jeho právní posouzení vyjádřené v rozhodnutí správního orgánu bylo učiněno zákonným postupem a zda nejsou pochybnosti o správnosti těchto zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 5 Afs 5/2005 - 85)... Jelikož nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 66 odst. 2 správního řádu, správní orgán prvního stupně měl vydat meritorní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, jehož obsahem je deklaratorní výrok o tom, zda ke dni fyzické odstranění stavby (tj. ke dni 4. 6. 2013) byla stavba odstraněna v souladu se zákonem. V takovém případě by ani fyzického odstranění stavby stěžovatelky žalovanému nebránilo v meritorním přezkumu prvostupňového rozhodnutí.“

16. V intencích citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 74/2014 - 73, ve věci znovu tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 189/2014-330-rozh., a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2014, č. j. OVUS/940/2014/Ja, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
17. Dne 29. 12. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. OVUS/5580/2016, které bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2017, sp. zn. OÚPSŘ 33/2017, a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání.
18. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017, č. j. OVUS/1693/2017, stavební úřad určil, že v případě posuzované stavby byly ke dni 21. 3. 2013 splněny zákonem stanovené podmínky pro nařízení odstranění stavby a dále současně ke dni 4. 6. 2013, kdy byla stavba odstraněna, byly splněny zákonem stanoveny podmínky pro její skutečné odstranění.
19. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítala obdobné skutečnosti jako v nyní posuzované žalobě.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zdůraznil, že o tom, že stavba byla v závadném stavu, který bylo třeba ve veřejném zájmu řešit, bylo rozhodnuto rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24. 10. 2011, č. j. OVUS/3418/2011-501/2011/Ja, které bylo přezkoumáno

žalovaným rozhodnutím ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 37/2012-330-rozh., a následně i správním soudem (rozsudek ze dne 17. 2. 2013, č. j. 59 A 41/2012 - 42).

21. Žalovaný dále dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky k vydání rozhodnutí - nařízení odstranění stavby a současně byl dán veřejný zájem na vydání tohoto rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že obecným technickým důsledkem každé závady stavby je, že stavba nemá předepsané vlastnosti, jaké má mít, popřípadě nemá v odpovídající úrovni zajištěnou ochranu před nepříznivými vnějšími vlivy. To vždy vede k namáhání těch částí stavby, se kterým se koncepčně v rámci řešení stavby nepočítalo a ani pro takové namáhání stavby nebyla stavba povolena - odsouhlasena. V návaznosti na to nevyhnutelně dochází k narušení konstrukce stavby, či k její degradaci. Konečným důsledkem je vždy neodvratné selhání konstrukce, které nelze připustit. K selhání konstrukce dochází často v souvislost s tzv. mimořádným zatížením, což má spojitost např. s živelnou pohromou (povodeň, vichřice apod.), kdy je nejen závadná stavba, ale každá stavba vystavena nepříznivým vnějším vlivům, kterým musí odolat. Selhání konstrukce stavby je událostí, kterou nelze předvídat, co do určení okamžiku, kdy k němu dojde. Koncepce stavebního práva je založena na tom, že každá stavba má být trvale v řádném stavu, tj. ve stavu bezvadném, jehož řešení bylo podle stavebních předpisů odsouhlaseno (povoleno), a v této podobě byla stavba provedena. Odchyly od tohoto stavu - vady stavby jsou vždy z pohledu stavebního zákona nepřijatelným protiprávním stavem, který je třeba řešit postupy podle stavebního zákona. Nesplnění povinností uložených rozhodnutím ze dne 24. 10. 2011 bylo prokázáno dne 23. 8. 2012 a závadný stav stavby trval i v den, kdy stavba byla odstraněna, tj. dne 4. 6. 2013. Žalovaný zdůraznil, že závadná stavba byla trvale ohrožena rizikem povodně, jako byla povodeň, která proběhla dne 7. 8. 2010. Uvolnění jakékoli části, popřípadě i celé stavby při povodni by zkomplikovalo průběh povodně a činilo by její průběh nepředvídatelným. Řešení závadného stavu stavby bylo dle žalovaného v naléhavém veřejném zájmu, a proto bylo v naléhavém veřejném zájmu i vyloučení odkladného účinku případnému odvolání podanému proti rozhodnutí ze dne 21. 3. 2013. Lhůta cca 2 měsíce pro odstranění stavby (od doručení rozhodnutí ze dne 21. 3. 2013 do 31. 5. 2013) byla dostatečně dlouhou dobou, ve které mohl vlastník stavby situaci řešit, a to buď řádným splněním povinností uložených rozhodnutím ze dne 24. 10. 2011, nebo sám provést odstranění závadné stavby. Závadný stav vlastník stavby neodstranil a tento stav objektivně ohrožoval životy a zdraví osob, popřípadě i zvířat, bezpečnost, životní prostředí i majetek třetích osob, a to zvláště závadným způsobem. Dle žalovaného tak byl dán veřejný zájem na řešení tohoto rizika území tak, aby v území závadná stavba nebyla.

22. Žalovaný také upozornil na okolnosti exekučního odstranění stavby, které bylo provedeno dne 4. 6. 2013. Vláda ČR totiž dne 2. 6. 2013 vydala rozhodnutí (zveřejněno ve Sbírce zákonů pod č. 140/2013) o vyhlášení nouzového stavu, mimo jiné i pro území Libereckého kraje z důvodu krizové situace spočívající v ohrožení života, zdraví a značného rozsahu ohrožení majetku v důsledku rozsáhlé živelní pohromy, kterou byly v té době probíhající povodně. Vláda ČR nařídila v bodě I. písm. d) citovaného rozhodnutí bezodkladné provádění staveb,

stavebních prací, terénních úprav nebo odstraňování staveb anebo prostoru za účelem zmírnění nebo odvrácení ohrožení vyplývajících z krizové situace. Stavební úřad formálně postupoval dle § 103 a násl. správního řádu se zohledněním vyhlášeného krizového stavu. V této souvislosti žalovaný odkazoval i na § 177 stavebního zákona. Odstraněním stavby bylo dle žalovaného eliminováno závažné riziko území (přítomnost závadné stavby), které již nebylo možné tolerovat a to tím spíše, že se tak stalo za krizového stavu, kdy i na vodním toku Jeřice došlo ve dnech 2. 6. 2013 a 3. 6. 2013 ke vzednutí hladiny na II. stupeň povodňové aktivity.

23. Závěrem se žalovaný vyjádřil k otázce doručení exekučního příkazu ze dne 4. 6. 2013. Uvedl, že toto usnesení bylo vydáno (vypraveno) dne 4. 6. 2013 v 11:45 hod. Téhož dne okolo 14:00 hod. bylo nabídnuto převzetí jeho písemného vyhotovení žalobkyni, která jeho převzetí odmítla. Právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Kašparovi bylo usnesení doručeno dne 6. 6. 2013 do datové schránky. Právní zástupce žalobkyně měl plnou moc ze dne 23. 8. 2012, která byla v době odstranění stavby platná a účinná. Žalovaný v této souvislosti poukazoval na § 34 odst. 2 správního řádu, v němž je uvedeno, že v pochybnostech platí, že zástupce má zmocnění pro celé řízení. Žalovaný zdůraznil, že s ohledem na krizový stav bylo nutné provést odstranění stavby bez zbytečné prodlevy a proto stavební úřad nevyčkával doručení usnesení. To by bylo v rozporu se smyslem a účelem vyhlášeného nouzového stavu, kterým je aktivní přístup k řešení krizové situace.

VI. Ústní jednání ve věci

24. Ve věci se dne 23. 10. 2019 uskutečnilo ústní jednání. Při něm právní zástupce žalobkyně nejprve konstatoval, že vyjádření žalobkyně ze dne 22. 10. 2019 bylo vypracováno pro přehlednost a je pouze shrnutím celého deset let trvajícího procesu. Dále uvedl, že již zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2013 konstatovalo, že nebyly splněny podmínky pro odstranění stavby ve veřejném zájmu, proto lze jen těžko rozumět tomu, že je po šesti letech nakonec vysloveno, že stavba byla odstraněna v souladu se zákonem. Právní zástupce žalobkyně navrhoval doplnit dokazování v žalobě označenými důkazy a listinami, které žalobkyně k žalobě připojila jako přílohy, pokud nejsou součástí správního spisu. Dále navrhoval provést důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně, všemi znaleckými posudky [REDAKCE] založenými ve správním spise (případně výsledkem [REDAKCE] a výsledkem pana [REDAKCE], který byl přítomen pokusu o doručení exekučního příkazu žalobkyni. Soud doplnil dokazování exekučním příkazem ze dne 4. 6. 2013 a zápisem o předání a převzetí stanoviště rovněž ze dne 4. 6. 2013 z vyžádaného exekučního spisu Městského úřadu Chrástava. Žalovaný zdůraznil, že zrušující rozhodnutí ze dne 3. 6. 2013 bylo vypraveno až dne 5. 6. 2013 a není tedy pravdou, že bylo vydáno před vlastním odstraněním stavby. K odstranění stavby došlo dle žalovaného s ohledem na krizový stav, který trval od 2. 6. 2013.

VII. Posouzení soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán, vycházel přitom

ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

26. Nejprve je třeba konstatovat, že již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015 - 25, na jehož odůvodnění zdejší soud plně odkazuje, vysvětlil, proč nebylo možné postupovat v posuzované věci podle § 66 odst. 2 správního řádu. Dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu měl správní orgán vydat meritorní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, jehož obsahem by byl deklaratorní výrok o tom, zda ke dni fyzického odstranění stavby (tj. k 4. 6. 2013) byla stavba odstraněna důvodně, v souladu se zákonem. V intencích citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu instruoval správní orgány k dalšímu postupu zdejší soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 74/2014 - 73. Právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 74/2014 - 73, byly správní orgány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázány. Žalobkyně se proto s úspěchem nemůže dovolávat právního názoru uvedeného v rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 29/2014-330-rozh., neboť ten byl v dalším řízení překonán.

27. Dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ve znění platném pro projednávanou věc (tj. do 21. 12. 2012) *stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby, která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby; jde-li o stavbu nebo zařízení, které jsou kulturní památkou, postupuje se podle zvláštního právního předpisu.*

28. Jedná-li se o stavbu ohrožující život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a marně uplyne lhůta pro odstranění závadného stavu, která byla rozhodnutím stavebního úřadu uložena vlastníku stavby, je naplněn první z důvodů pro nařízení odstranění stavby. Vlastník stavby má vždy příležitost zjednat nápravu dobrovolně ve stanovené lhůtě a odvrátit tak nařízení odstranění stavby, v opačném případě nařídí stavební úřad odstranění stavby. Při naplnění všech výše uvedených podmínek pro nařízení odstranění stavby není místo pro správní uvážení, stavební úřad je povinen zahájit řízení a vydat rozhodnutí z moci úřední. Neprovede-li vlastník stavby v uložené lhůtě odstranění objektu, který svým závadným stavem ohrožuje životy osob nebo zvířat, přistoupí stavební úřad k exekuci. Exekuce neboli výkon rozhodnutí je nuceným splněním povinnosti, která byla uložena povinnému a nebyla jím v určené lhůtě dobrovolně splněna. Exekucním titulem (na základě něhož bude exekuce nařízena)

dle ustanovení § 104 písm. a) správního řádu je vykonatelné rozhodnutí, v němž je jednoznačně vymezena povinnost, jejíž splnění má být vynuceno, v našem případě se jedná o povinnost odstranit stavbu z důvodů uvedených v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Nezajistí-li tedy povinovaná osoba ve lhůtě odstranění stavby tak, jak určuje výrok rozhodnutí, je nejen možností, ale i povinností stavebního úřadu na vlastníkovu stavby splnění povinnosti vynutit, a to i proti jeho vůli.

29. V posuzované věci vydal stavební úřad dne 24. 10. 2011 rozhodnutí č. j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja, kterým podle § 134 odst. 3 stavebního zákona, uložil vlastníkově stavby (žalobkyni) zjednatí nápravy, tj. provedení prací specifikovaných v tomto rozhodnutí, a to ve lhůtě do 30. 11. 2011. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 37/2012-330-rozh. Následný soudní přezkum správnost rozhodnutí správních orgánů potvrdil (viz již citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2013, č. j. 59 A 41/2012 - 42). Postupu stavebního úřadu, který poté, co bylo zjištěno, že žalobkyně uložené práce neprovedla, zahájil řízení o odstranění stavby, nelze ničeho vytknout. Místní šetření dne 23. 8. 2012 potvrdilo, že žalobkyně i přes pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 10. 2011 závadný stav stavby neodstranila a stavba není v dobrém stavu. Při vydání rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 21. 3. 2013 vzal stavební úřad kromě nevyhovujícího stavebně technického stavu stavby v úvahu i další faktory, a sice, že se stavba nacházela v bezprostřední blízkosti toku Jeřice, tj. území, které je trvale ohroženo rizikem bleskové povodně, a současně v těsné blízkosti frekventované pěší komunikace na p. p. č. x k lávce přes tok Jeřice a v těsné blízkosti místní komunikace na p. p. č. x vše v k.ú. x I., obec x. Měl za to, že reálně hrozí možnost ohrožení životů a zdraví osob i zvířat a ohrožení značného majetku dále po proudu vody případnými uvolněnými částmi konstrukce stavby, případně celé konstrukce. K odstranění stavby stanovil termín do 31. 5. 2013, když vzal v úvahu historickou zkušenost, že nejhorší povodně v Chrastavě na Jeřici v naprosté většině probíhaly v letních měsících (v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 6. 2017). To, že stavební úřad rozhodl (21. 3. 2013) cca půl roku po konání kontrolní prohlídky (23. 8. 2012) lze do jisté míry pochopit. Jak bylo uvedeno výše, probíhaly v minulosti nejhorší povodně v Chrastavě na Jeřici v naprosté většině v letních měsících, a pokud by se žalobkyně rozhodla konat, bylo by pro ni jistě méně zatěžující odstranit závadný stav stavby, eventuálně celou stavbu, v jarních měsících než v zimě. Lhůta cca dvou měsíců (od doručení rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 21. 3. 2013 do 31. 5. 2013), která jí k tomu byla poskytnut, byla dostatečnou dobou, ve které mohla žalobkyně situaci řešit. Na výše uvedených závěrech nic nemění ani okolnost, že po dobu více jak dvou let po povodni, která proběhla dne 7. 8. 2010, stavba nikomu žádnou újmu nepůsobila. Tato okolnost není důkazem toho, že stavba nebyla v havarijním stavu, jak se mylně domnívá žalobkyně.
30. Žalobkyně se v žalobě odvolávala na znalecké posudky [REDAKCE], které během správního řízení předkládala. Pokud by se mělo jednat o posudek č. 2/2012 ze dne 10. 2. 2012, je třeba konstatovat, že se primárně vyjadřoval k poškození objektu garáže stavební činností při výstavbě přemostění řeky Jeřice lávkou pro pěší a dále k nařízení odstranění částí stavby a provedení oplocení zamezujícího vstupu třetím osobám do objektu rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 10. 2011, sp. zn. Výst 0/1464/2011/Re. Jen pro úplnost soud dodává, že toto rozhodnutí stavebního úřadu spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2011, sp. zn. OÚPSŘ352/2011-330, které rozhodnutí stavebního úřadu potvrdilo, přezkoumal

rozsudkem ze dne 17. 12. 2013, č. j. 59 A 28/2012 - 38. Není také pravdou, že by se uvedeným znaleckým posudkem stavební úřad vůbec nezabýval. V rozhodnutí ze dne 27. 6. 2017 k němu stavební úřad na str. 17 uvedl, že posudek „nevznáší do vedeného řízení žádné nové skutečnosti. Autor posudku nadále vyzdvihuje nezničitelnost předmětné stavby, aniž by jakýmkoliv způsobem vzal v potaz skutečný zjištěný stav stavby, nestabilitu vyzdívek obvodového pláště, rozsáhlou korozi nosných ocelových prvků haly garáže včetně havarijního stavebně technického stavu navazující zděné přístavby“. Tvrdí-li žalobkyně, že v průběhu správního řízení navrhovala, aby byl proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru statiky stavebních konstrukcí, soud ve spisu našel pouze záznam v protokolu o místním šetření ze dne 23. 8. 2012 o tom, že žalobkyně navrhovala provést znalecký posudek, „který by měl určit příčiny vzniku poškození objektu zásahem firmy a černé stavby lávky“. I k tomuto návrhu se stavební úřad vyjádřil, a sice na str. 8 rozhodnutí ze dne 27. 6. 2017, kde uvedl, že k němu nepřihlédl, „neboť se nijak netýkal předmětu vedeného řízení z moci úřední o odstranění stavby“. S tímto konstatováním se zdejší soud ztotožňuje.

31. K problematice vyloučení odkladného účinku odvolání lze obecně uvést, že § 85 odst. 2 správního řádu má za účel umožnit, aby výjimečně - oproti opačnému obecnému pravidlu formulovanému v § 85 odst. 1 správního řádu - prvoinstanční rozhodnutí bylo i v případě podání odvolání proti němu předběžně vykonatelné či mělo předběžně jiné právní účinky. Lze tak učinit jen a pouze z taxativně stanovených, byť relativně obecnými kritérii charakterizovaných důvodů uvedených v písm. a) až c) § 85 odst. 2 správního řádu. O vyloučení odkladného účinku odvolání rozhoduje prvostupňový správní orgán samostatným výrokem v rámci rozhodnutí ve věci (§ 85 odst. 4 věta druhá, část věty před středníkem správního řádu); tento výrok musí být odůvodněn (věta první téhož odstavce). Uvedený výrok tím, že v konkrétním individuálním případě mění oproti obecnému pravidlu (§ 85 odst. 1 správního řádu) vlastnosti prvoinstančního „věcného“ rozhodnutí, zasahuje do práv nebo povinností účastníků tím, že na ně může být „věcné“ prvostupňové rozhodnutí uplatněno dříve, než by tomu tak mohlo být za použití obecného pravidla. Zákonodárce přitom připouští vyloučení odkladného účinku odvolání pouze za zákonem stanovených podmínek, tj. vyžaduje, aby se tak nedělo libovolně, nýbrž jen tehdy, lze-li v konkrétním případě (oproti případům jiným) dát přednost zájmu na co nejdřívejším uplatnění prvostupňového rozhodnutí před jinými zájmy. Již výše uvedené vlastnosti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání ukazují, že ve spojení s takovým „věcným“ výrokem prvostupňového rozhodnutí, který má povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jde o úkon, jenž sám má povahu „rozhodnutí“ ve výše uvedeném smyslu [není tedy „ne-rozhodnutím“ ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s.], a tedy o úkon soudně přezkoumatelný na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009 - 58, publ. pod č. 2191/2011 Sb. NSS).

32. V rozsudku ze dne ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011- 77, Nejvyšší správní soud stran aplikace § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu konstatoval, že „je zde dána kombinace

neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „naléhavý veřejný zájem“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „může vyloučit odkladný účinek odvolání“ představuje správní uvážení. Správnímu orgánu přitom z uvedeného ustanovení plyne povinnost vést řádné správní řízení splňující zákonem stanovené podmínky. V tomto správním řízení přitom musejí být dodržována účastníková procesní práva, správní orgán musí při svém rozhodování postupovat v rámci zákona, jak plyne z obecného ústavního příkazu zakotveného v článku 2 odst. 3 Ústavy, musí se přitom vyvarovat diskriminace a libovůle.“

33. Správní orgány v projednávané věci shledaly naléhavý právní zájem v tom, že je třeba neodkladně řešit závadný stav stavby, aby přestala ohrožovat život a zdraví osob nebo zvířat, či bezpečnost. Vzal přitom v úvahu, že stavba stojí v těsné blízkosti frekventované komunikace pro pěší a místní komunikace, na břehu řeky Jeřice, v místě trvale ohroženém bleskovou povodní. Z historické zkušenosti také věděl, že nejhorší povodně v Chrastavě na Jeřici v naprosté většině probíhaly v letních měsících.
34. Krajský soud proto posuzoval, zda stavební úřad správně podřadil tyto skutečnosti pod naléhavý veřejný zájem, který odůvodňuje vyloučení odkladného účinku odvolání, a dospěl k závěru, že stavební úřad nepochybil. Stavební úřad ve svém rozhodnutí správně zdůraznil, že samotné vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby faktickou ochranu výše uvedených veřejných zájmů není schopno zajistit. Předejít důsledkům živelních pohrom lze fakticky zajistit dvěma způsoby, buď odstraněním všech stavebně technických a statických závad stavby, což by musel učinit vlastník stavby (žalobkyně), který to neučinil, přestože mu to bylo stavebním úřadem pravomocně uloženo, nebo faktickým odstraněním stavby. Každým dalším oddalováním řešení závad stavby by přitom objektivně narůstalo riziko negativního dopadu tohoto závadného stavu.
35. Dále se soud musel vypořádat s námitkou, že exekuční příkaz, na jehož základě došlo k fyzickému odstranění stavby, nebyl žalobkyni vůbec doručen, resp., že pokus o jeho doručení byl učiněn až po skončení demolice stavby. Zdejšímu soudu je samozřejmě známa judikatura správních soudů, dle které je exekuční příkaz vydaný správním orgánem k vymození nepeněžitě povinnosti rozhodnutím ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelným, součástí deklaratorního výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 6. 2017 bylo ale i konstatování, že „fyzické odstranění celé stavby provedené dne 4. 6. 2013 bylo provedeno v rámci platných právních předpisů“, a proto bylo třeba přezkoumat i zákonnost tohoto výroku. Z listin z vyžádaného exekučního spisu Městského úřadu Chrastava, jimiž soud doplnil dokazování, vyplývá, že demolice stavby byla dne 4. 6. 2013 zahájena ve 12.35 hod. a ukončena ve 13.50 hod. Pokus o doručení usnesení - exekučního příkazu žalobkyni byl však učiněn až po 14 hod., kdy žalobkyně exekuční příkaz převzít odmítla. Stavební úřad současně doručoval exekuční příkaz i do datové schránky JUDr. Vladimíra Kašpara na základě plné moci, kterou tomuto advokátovi žalobkyně udělila pro řízení o odstranění stavby. Žalovaný tuto plnou moc zřejmě považoval za plnou moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Zde je však třeba přisvědčit žalobkyni, že o takovou plnou moc nemohlo jít už jen proto, že podpis na ní nebyl úředně ověřen.

Není-li uvedená podmínka naplněna, o plnou moc tohoto typu se nejedná. I kdyby ale stavební úřad doručoval exekuční příkaz JUDr. Vladimíru Kašparovi správně, k jeho doručení došlo až dne 6. 6. 2013. Exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu (§ 110 správního řádu), který se oznamuje jednak povinnému a jednak dalším osobám, kterým z něj vyplývají povinnosti nebo práva (§ 111 odst. 2 správního řádu). Dle zdejšího soudu nelze připustit, aby k oznámení exekučního příkazu povinnému došlo až po ukončení exekuce. V posuzovaném případě navíc k řádnému oznámení exekučního příkazu nedošlo vůbec, neboť JUDr. Vladimíru Kašparovi bylo stavebním úřadem doručováno na základě plné moci, kterou mu žalobkyně udělila pro nalézací nikoli exekuční řízení. Pokud bychom připustili, že lze exekuční příkaz oznámit povinnému až po ukončení exekuce, zcela bychom ho zbavili možnosti podat proti exekučnímu příkazu námitky, případně se mu bránit jinak. Soud vzal rovněž v úvahu, že exekuce prostřednictvím exekučního správního orgánu - stavebního úřadu je pouze jedním z postupů, jak lze dosáhnout žádoucího odstranění závadné stavby. Stavební úřad mohl o provedení exekuce požádat též soudního exekutora, který by postupovat podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), či podat návrh na soudní výkon rozhodnutí podle § 251 občanského soudního řádu. Ve všech případech by přitom práva povinného měla být chráněna obdobným způsobem. Neobstojí argumentace správních orgánů stavem nouze vyhlášeným rozhodnutím vlády ČR č. 140/2013 Sb. a aktivací § 177 odst. 2 stavebního zákona. Je totiž zřejmé, že při vydání exekučního příkazu postupoval stavební úřad na základě nařízeného odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, které bylo exekučním titulem (ke dni odstranění stavby vykonatelným), a exekuční příkaz vydal dle § 110 písm. a) správního řádu k provedení exekuce dle § 112 písm. a) správního řádu. V takovém případě ale musel dodržet postup, který zákon předvídá, včetně řádného oznámení exekučního příkazu povinnému. Akutní případy upravuje stavební zákon jinde, např. právě v § 177 nebo v § 135 stavebního zákona, tyto postupy však v posuzované věci použity nebyly. V této části tedy soud shledal žalobu důvodnou.

36. Pokud žalobkyně polemizuje s tvrzením, že podkladem pro zbourání stavby byl pouze exekuční příkaz, stačí konstatovat, že takové tvrzení se v napadeném rozhodnutí ani jemu předcházejícímu rozhodnutí stavebního úřadu neobjevilo. Úvahy žalobkyně o tom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. OÚPSŘ 147/2013-330-rozh., bylo po dohodě se stavebním úřadem účelově vypraveno až po demolici stavby, jsou ničím nepodložené spekulace. Vydáním rozhodnutí se dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí jeho vypravení. Datem vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaného sp. zn. OÚPSŘ 147/2013-330-rozh. je tak datum, kdy bylo rozhodnutí vypraveno, tj. 5. 6. 2013, nikoliv datum uvedené v záhlaví rozhodnutí (3. 6. 2013).
37. Závěrem soud konstatuje, že nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Jedná se o lhůtu pouze pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti

(§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti žalobkyně v průběhu správního řízení nevyužila. Pokud jde o napadené rozhodnutí, to bylo vydáno ve lhůtě, kterou žalovanému ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu pro vydání rozhodnutí stanovil nadřízený správní orgán.

38. Pro úplnost soud ještě dodává, že námitkami směřujícími do rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 37/2012-330-rozh. (resp. stavebního úřadu ze dne 24. 10. 2011, č. j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja), se znovu zabývat nemohl, neboť tato rozhodnutí ke shodným námitkám žalobkyně již přezkoumal rozsudkem ze dne 17. 12. 2013, č. j. 59 A 41/2012 - 42, jak bylo konstatováno výše.
39. Soud také neprováděl rozsáhlé dokazování, kterého se žalobkyně domáhala. Navrhované důkazy totiž buď byly součástí správního spisu, vztahovaly se k jinému typu řízení nebo bylo jejich provedení pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečné. Tak tomu bylo také v případě navrhovaného účastnického výsledku žalobkyně, která se k věci vyjádřila jednak prostřednictvím žaloby a znovu ve vyjádření zaslaném soudu bezprostředně před ústním jednáním ve věci.

VIII. Závěr a náklady řízení

40. Ze shora uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost postupu dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, přičemž v dalším řízení bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
42. Ty byly v jejím případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou jejího právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání před soudem) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21% činí 12 342 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 15 342 Kč uhradil žalobkyni k rukám jejího právního zástupce.

43. Osobě zúčastněné na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly náklady řízení vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 25. října 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu